

# Китоби Дониёл — Яксаду Бисту Чаҳорум

*Ошкор сохтани Дониёл 11:40 – баррасии нубуввати мувофиқатҳои таърихӣ ва рӯйдодҳои оянда*

Jeff Pippenger

2024-03-08

Мо вақт чудо мекунем, то сохтори боби ёздаҳуми Дониёлро баён намоем, ҳангоме ки ба ояти чиҳил мурочиат мекунем. Ояти чиҳил ҳамтои ояти чордаҳуми боби ҳаштуми Дониёл аст, ба маънои нубувватӣ, ки нуре, ки Масеҳ, ҳамчун Шери сибти Яхудо, дар соли 1798 ошкор намуд, бар асоси Дониёл 8:14 буд; ҳамчунин нуре, ки Ё дар соли 1989 ошкор намуд, бар асоси ояти чиҳил буд.

Чунон ки мо дар мақолаи пешин ишора карда будем, вале дар асл ба он напардохта будем, ҳангоми ба кор бурдани методологияи борони охири «қатор бар қатор», ояти чил ду хатти чудогонаро баён мекунад, зеро он вақти охиrho ҳам барои ҳаракати фариштаи аввал ва ҳам барои ҳаракати фариштаи сеюм дар бар мегирад.

Вақте ки мо замони охири ояти чиҳилро дар соли 1798 ва замони охири онро дар соли 1989 ба ҳам меоварем, меёбем, ки Дониёл боби ҳашт, ояти чордах, бо Дониёл боби ёздаҳ, ояти чиҳил, мувофиқат мекунад, зеро ҳар ду донише мебошанд, ки дар таърихи нубуввати се фариштаи Ваҳйи Юҳанно боби чордах мӯҳраш кушода мешавад. Онҳо ҳамчунин бо он вобастаанд, ки ояти чордах рӯёи «mag'eh»-и зуҳури ногаҳонии Масеҳ ба маъбад аст, ва ояти чиҳил рӯёи «chazon»-и ду ҳазору панҷсаду бист соли таърихи нубувватист. Яке нуқтае дар замон аст, дигаре даврае аз замон.

Яке аз барқароршавӣ ва поксозии маъбад намояндагӣ мекунад, дигаре бошад аз вайроншавӣ ва поймол гардидани маъбад. Яке ду ҳазору сесад солро намояндагӣ мекунад, ва дигаре ду ҳазору панҷсад бист солро. Яке бо дарёи Улай намояндагӣ шудааст, дигаре бо дарёи Хиддиқал. Яке башариятро намояндагӣ мекунад, дигаре илоҳиятро намояндагӣ мекунад. Агар дуруст фаҳмида шавад, ояти чиҳилум дар иртибот бо ояти чордахум ба таври ҳайратангез амиқ аст. 1798 кори илоҳиятро намояндагӣ мекунад, ва 1989 исёни башариятро намояндагӣ мекунад.

Дар мақолаи қаблӣ мо муайян кардем, ки тавсифи мағлуб сохтани се монеа аз ҷониби подшоҳи шимол ба таври пайдарпай ифода шудааст, аммо татбиқи воқеии рӯйдодҳои тасвиршуда бояд бо эҳтиёти зиёд анҷом дода шавад, зеро оятҳои чилу ду то ва бо шумули ояти чилу чор дар асл бо ояти чилу як мувофиқанд, ки он қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда дар Иёлотҳои Муттаҳида мебошад. Маҳз дар он ҷо иттиҳоди сегона амалӣ мегардад, ва маҳз дар он ҷо паёми нидои баланд аз «шарқ» ва «шимол» оғоз меёбад.

Дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, дар тӯли солҳо донишомӯзони адвентист дарёфтаанд, ки Дониёл дар баёни тасвирҳои худ дар бораи Рум аз як шеваи муайян истифода мебарад. Урия Смит ба ин нуқта дар китоби «Дониёл ва Ваҳй» ишора мекунад. Дониёл нахуст нишон

медихад, ки Рум чӣ гуна ҷаҳонро зер тасарруфи худ мегирад; сипас, дар оятҳои баъдӣ, ӯ ба оғози таърих бармегардад, ҷаҳонро сиёсиро муайян месозад ва нишон медиҳад, ки Рум дар ҳамаи айнаи таърих бо қавми Худо чӣ гуна муносибат мекунад. Ва дар ниҳоят, ӯ нишон медиҳад, ки Рум чӣ гуна ба поёни худ мерасад. Усуле, ки Дониёл ба кор мебарад, «такрор ва тавсеа» номида мешавад.

Ин усули сесатҳа дар оятҳои чил то чилу панҷ муайян карда мешавад. Оятҳои чил то чилу се раванди сесатҳаро муайян менамоянд, ки тавассути он Руми муосир сайёраи заминро тасарруф мекунад; сипас, дар ояти чилу чор, Дониёл боз ба ояти чилу як бармегардад, ҳангоме ки «хабарҳо», ки он вақт аз ҷониби байрақи яқсаду чилу чор ҳазор эълон карда мешаванд, садо медиҳанд, ва ҳангоме ки папагӣ пас бо ҳашми азим берун меравад, то бисёронро ҳалок ва қомилан несту нобуд созад. Сипас, дар ояти чилу панҷ ва боби дувоздаҳ, ояти як, папагӣ дар миёни баҳрҳо ва кӯҳи пурҷалоли муқаддас ба интиҳои худ мерасад, бе он ки касе ба ӯ ёрӣ расонад, дар айнаи замоне ки муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад.

Дар ояти сиюми Дониёл ёздаҳ мо оғози таърихеро меёбем, ки ҳоҳар Уайт онро калима ба калима то ояти сию шашум иқтибос меорад, ва сипас менависад: «манзараҳои монанди он чи дар ин оятҳо тасвир шудаанд, ба вуқӯъ ҳоҳанд пайваست». Оятҳои сиюм ва сию як гузариши таърихиро аз Руми бутпараст ба Руми папавӣ, мутаносибан, ҳамчун салтанатҳои ҷорум ва панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас муайян мекунам. Ояти сию як таърихеро тасвир мекунад, ки нишон медиҳад чӣ гуна Руми папавӣ дар соли 538 бар тахти замин қарор дода шуд.

Дар ояти сию як, нахустин чизе, ки муайян карда мешавад, он аст, ки кай Кловис, подшоҳи франкҳо (Фаронсаи имрӯза), дар соли 496 ба тарафдории папагӣ бархост. Сипас Кловис аз бутпарастии ошкоро ба бутпарастии пинҳонии католикӣ (дини ҳамсараш Клотилда) гаравид. Баъдан ӯ тахти худро ба баланд бардоштани папагӣ бар тахти замин бахшид. Кловис дар ин оят бо «бозуҳо» ифода ёфтааст, зеро ӯ бозуи қудрати низомии худ ва бозуи қудрати молии худро ба қор бахшид, ки он гоҳ бар дӯш гирифт.

Қори нахустини Кловис қори ҳамаи подшоҳони Аврупои пештар бутпарастро таҷассум мекард, ки дар раванди таърих муқаррар шуда буданд, то навҳои гуногуни таҷағҷӯҳо қорҳои ҷаҳонии Рум фароҳам оваранд. Кловис ба баъд аз он Фаронса аз ҷониби қалисои католикӣ бо унвони нахустзодаи қалисои католикӣ, ва ҳамчунин духтари қалони қалисои католикӣ таҷдҳин карда шуданд. Ӯ қамзи нахустини бисёре аз подшоҳоне буд, ки бо ҷаҳонии Сур зино қарданд.

Дар ин маънои нубувватӣ Кловис ба қоситаи Аҳъоб қамояндагӣ карда шуда буд, ки ӯ қиз бо Изобал зино карда буд (қамзи қалисои католикӣ дар қитоби Ваҳй), ва ӯ ҳамчунин подшоҳи аввалини даҳ қабилла буд, қунон қи Кловис қамзи аввали даҳ шохӣ (қиг. Дониёл, боби ҳафтум) Қими бутпараст қардид. Он подшоҳони Аврупо дар қиҳоят ҷаҳонии Бобилро бар тахти замин ҳоҳанд қишонд. Дар ин маъно Аҳъоб ва Кловис ҳар ду Иёлоти Қуттаҳиди Амриқоро қамояндагӣ мекунам, қи дар айёми оҳир бо папагӣ зино мекунад.

Роналд Рейган фискро оғоз намуд, ва ҳамин президенти охирин хоҳад буд, ки нӯҳ подшоҳи дигари Созмони Милали Муттаҳидро низ водор месозад, то ҳамон амалро анҷом диҳанд. Рейган дар замони интиҳо, дар соли 1989, президент буд, ва бинобар ин ӯ бояд ба таври нубувватӣ намояндаи президенти охирин дар таърих бошад, ки дар рӯзгори ӯ нӯҳ подшоҳи дигар ҳамон амалро ба анҷом мерасонанд, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе тасвир мекунад. Рейган шахсияти сарватманд ва маъруфи расонаӣ буд, ки ба сабки хоси суханронии худ бисёр шинохта мешуд; ӯ дар ибтидо дар ҳизби демократ буд, вале дар ниҳоят ба ҳизби ҷумҳурихоҳ гузашт.

Дар ояти сию як, бозуҳое, ки намояндаи папоят буданд, қудсгоҳи қувватро палид месохтанд. Аз лиҳози нубувватӣ, қудсгоҳи қувват ҳам барои Рими бутпараст ва ҳам барои Рими папавӣ шаҳри Рим буд. Ин бар он асос ёфтааст, ки ҳар ду ҳокимияти Рим дар як давраи муайян аз шаҳри Рим ҳукмронӣ мекарданд, ва ҳангоме ки аз шаҳри Рим ҳукмронӣ менамуданд, онҳо амалан мағлубнопазир буданд.

Руми бутпараст ҳукмронии сесаду шастсолаи худро аз Ҷанги Актиум, дар соли 31 то милод, оғоз намуд. Дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, ояти бисту чор, муайян карда мешавад, ки онҳо тадбирҳои худро аз қалъаи худ, ки Шаҳри Рум буд, барои як «замон» тарҳрезӣ хоҳанд кард. Як «замон»-и нубувватӣ сесаду шаст сол аст, ва сесаду шаст сол пас аз Ҷанги Актиум, ки дар он Антоний ва Клеопатра шикаст хӯрданд, Константин аз Шаҳри Рум ба Шаҳри Константинопол кӯчид ва давраи шикастнопазирии Руми бутпараст ба поён расид.

Вақте ки монсаи сеюми ҷуғрофӣ барои Руми папавӣ (готҳо) дар соли 538 аз шаҳри Рум берун ронда шуд, ҳукмронии бартариятноки ҳазору дусаду шастсолаи Руми папавӣ оғоз ёфт ва то соли 1798 идома кард, вақте ки папа аз шаҳри Рум бардошта шуд, ва ҳамин тавр он захми марговари нубувватиро бар ҳайвони папавӣ расонид; ва дар соли баъдӣ, 1799, ҳамон папа (он зане ки бар ҳайвон савор шуда буд) дар асорат мурд.

Кӯшунҳо (Кловис), ки намояндаи папагӣ буданд, мебоист муқаддасгоҳи қувватро палид созанд, ва Константин он корро бо он оғоз кард, ки аз ҷиҳати фалсафӣ шаҳрро нисбат ба Константинопол шаҳри поинтар муайян намуд; ва аз ҳамон лаҳза ба баъд, ҷанги он таърих, ки аз ҷониби душманони Рум пеш бурда мешуд, ҳамеша бар ҳамла ба Шаҳри Рум мутамарказ буд; ва то соли 476 дигар ҳеҷ гоҳ вориси воқеии румӣ дар он шаҳр ҳукмронӣ накард, то соли 538, вақте ки он шаҳр барои Руми папагӣ муқаддасгоҳи қувват гардид.

Аҳъоб, Хлодвиг ва Фаронса намунаи Иёлоти Муттаҳида мебошанд, ва қувватгоҳи муқаддаси Иёлоти Муттаҳида Қонуни асосии Иёлоти Муттаҳида аст. Он санад санади илоҳист, ва аломати роҳ дар таърихи нубувватӣ мебошад. Аз замоне ки Роналд Рейган дар таърихе, ки ба соли 1989 мебард, ба ҷонибдорӣ папагарӣ бархост, Қонуни асосӣ пайваста зери ҳамлаи рӯ ба афзоиш қарор доштааст, ҷунон ки қувватгоҳи муқаддас дар заволи ва сукути Рими бутпараст буд. Вақте ки қонуни якшанбе ба зудӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида ба иҷро дароварда шавад, Қонуни асосӣ қомилан сарнагун хоҳад шуд. Аз замони Рейган то он қонуни якшанбе, таърихи аз соли 330 то 538 тақрор мешавад. Дар соли 538, папагӣ бар тахт нишонда шуд, ва ба ин васила шифо ёфтани захми марговари он дар он

қонуни якшанбе намуна мегардад.

Давра аз замони Роналд Рейган то қонуни якшанбе давраи нубувватист, ки онро Каломи нубуввати Худо ба таври махсус муайян кардааст. «Бозуҳо», ки бо Кловис муаррифӣ шудаанд, ҳамчунин мебоист «қурбонии доимӣ»-ро аз подшоҳии пештар бутпарастии Империяи Рум дур кунанд. Дини ин империя аз ҳамон ибтидо бутпарастӣ буд, ва Кловис кори иваз кардани дини бутпарастии ошкорро бо дини католикият оғоз намуд, ки он дар асл ҳамон бутпарастии пӯшида мебошад.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико, ҳангоме ки дар қонуни якшанбеи наздикоянда нишони ҳокимияти папавиро маҷбуран ҷорӣ мекунад, дини протестантизмро ба таври комил аз миён мебардорад; зеро ягона таърифи калимаи «протестант» ин аст, ки ба Рум эътироз кардан. Агар шумо нишони ҳокимияти Румро қабул кунед, шумо дигар ба Рум эътироз намекунед. Дар боби сеюми китоби Омӯс, ояти сеюм, Омӯс ин саволи риторикиро матраҳ мекунад: «Оё ду нафар метавонанд якҷоя роҳ раванд, магар он ки мувофиқ бошанд?»

«Дар ҳаракатҳое, ки ҳоло дар Иёлоти Муттаҳида барои таъмин намудани пуштибонии давлат аз муассисаҳо ва расму ойинҳои калисо чараён доранд, протестантҳо аз пайи қадамҳои папистҳо мераванд. Беш аз ин, онҳо дарро барои он мекушоянд, ки Папагӣ дар Амрикои протестантӣ он бартариро, ки дар Ҷаҳони Қадим аз даст додааст, дубора ба даст оварад». «Муборизаи бузург», саҳ. 573.

Вақте ки дини бутпарастӣ дар соли 508 ҳамчун дини расмӣ мамлакат бардошта шуд, ин рамзе буд, ки он монеае, ки Павлус дар Боби дуёми Рисолаи дуюм ба Таслӯникиён тасвир кардааст, пеш аз ошкор шудани марди гуноҳ ҳангоми қонуни якшанбеи наздикшаванда дар Иёлоти Муттаҳида бардошта шудааст. Тобеъ гардонидани дини ошкоро бутпарастӣ, ки ба дини пинҳонии бутпарастӣ — католикият — мегузашт, фавран руҳ надод, ва дар таърих ҳамчун оғозёфта бо гаравидани Кловис ба католикият дар соли 496 ва комилан анҷомёфта то соли 508 қайд шудааст.

Пас, аз солҳои Рейган, аз соли 1989 оғоз ёфта, то қонуни рӯзи якшанбе, ки ба зудӣ хоҳад омад, протестантизми ҳақиқӣ дар Иёлоти Муттаҳида комилан боздошта хоҳад шуд. Дар он вақт Конститутсия — «паноҳгоҳи қувват» барои Иёлоти Муттаҳида — барҳам зада хоҳад шуд, ва кори ҷорӣ «дастон»-и ояти сиёе ба анҷом хоҳад расид, зеро «дастон» он гоҳ папистро бар тахти замин хоҳад нишонд, чунон ки дар соли 538 низ чунин буд.

Пас аз он ки папагӣ дар соли 538 ба тахт нишаст, ривоят дар Дониёл аз тавсифи он ки ҷӣ гуна папагӣ ҷаҳонро тасарруф кард, ба мавзӯи он мегузарад, ки ҷӣ гуна папагӣ дар он таърих қавми Худоро таъкиб намуд. Дар ояти ҷордаҳуми боби даҳуми Дониёл, Ҷабраил ба Дониёл хабар дода буд, ки мақсади рӯёе, ки ӯ дар остонаи пешниҳоди он буд, ин аст, ки нишон диҳад: «дар айёми охир ба қавми Худо ҷӣ хоҳад расид».

Ва алҳол омадаам, то ба ту фаҳмонам, ки дар рӯзҳои охир ба қавми ту ҷӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро ин рӯё ханӯз барои рӯзҳои бисёр аст. Дониёл 10:14.

Оятҳои сию дуҷум то ояти сию шашум ҳамон оятҳоианд, ки хоҳар Уайт ба таври мустақим меғӯяд тақрор хоҳанд шуд, ва он оятҳо таъқиботи ҳукмронии ҳазору дусаду шастсолаи папаро тавсиф мекунанд, аз замоне ки он дар соли 538 бар тахт нишонда шуд, то он даме ки захири марговари худро дар соли 1798 гирифт.

Ва касоне ки ба аҳд бадӣ мекунанд, ӯ бо хушомадгӯӣ фасод хоҳад кард; аммо қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ хоҳанд буд ва қорнамоиҳо ба ҷо хоҳанд овард. Ва хирадмандон дар миёни қавм бисёр қасонро таълим хоҳанд дод; вале онҳо рӯзҳои бисёр ба шамшер, ба оташ, ба асирӣ ва ба ғорат фуру хоҳанд афтод. Ва ҳангоме ки онҳо фуру афтанд, бо ёрии андаке мадад хоҳанд ёфт; аммо бисёре ба онҳо бо хушомадгӯӣ хоҳанд пайваст. Ва баъзе аз хирадмандон фуру хоҳанд афтод, то ки санчида шаванд, ва пок гарданд, ва сафед шаванд, то замони анҷом; зеро он ҳанӯз барои вақти муқарраршуда аст. Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суҳанони шигифтангез хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб қомеъ хоҳад шуд; зеро он ҷи муқаррар шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:32–36.

Оятҳо таъқиби давраи Асрҳои Тираро тасвир мекунанд, ва сипас ояти сию шашум муайян месозад, ки папагӣ то он даме муваффақ хоҳад шуд, ки аввалин ғазоби Худо бар зидди салтанати шимолии Исроил дар соли 1798 ба анҷом расад. Дониёл нахуст муайян намуд, ки ҷи гуна папагӣ бар тахти замин нишонда шуд, сипас ҷи гуна папагӣ бо қавми Худо муносибат кард, ва баъдан сукути ниҳонии папагӣ. Оятҳои ҷиҳилум то ҷиҳилу сеюми Дониёл боби ёздаҳум муайян месозанд, ки ҷи гуна папагӣ назорати ҷаҳонро ба даст мегирад, сипас ояти ҷиҳилу ҷаҳорум муайян месозад, ки ҷи гуна вай қавми охиразамонии Худоро таъқиб мекунанд, ва баъдан ояти ҷиҳилу панҷум муайян месозад, ки ҷи гуна вай ба анҷоми ниҳонии худ мерасад, дар ҳоле ки ҳеҷ кас ба ӯ ёрӣ нахоҳад расонд.

Калимаи ибрии «ростӣ»-ро Забоншиносии Аҷоиб бо ба ҳам овардани ҳарфи аввал, сенздаҳум ва охириини алифбои ибрий офарид, то калимаи «ростӣ»-ро ба вучуд оварад. Сенздаҳ рамзи исён аст, ва аввал охириинро ифода мекунанд.

Ояти сию якум анҷоми Руми бутпарастро ҳамчун подшоҳии ҷоруми нубуввати Китоби Муқаддас тавсиф мекунанд, ва ояти сию шашум анҷоми Руми папиро ҳамчун подшоҳии панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас муайян менамояд. Дар миёни аввалин тавсифи сукути Рум ва охириин тавсифи сукути Рум исён ҷой дорад, ки он бо папагӣ ифода меёбад, ки дар ҷараёни таърих миёни оғоз ва анҷом миллионҳо нафар аз қавми Худоро ба қатл расонд. Татбиқи ин оятҳо мӯҳри «ростӣ»-ро бар худ дорад.

Оятҳои ҷиҳил то ҷиҳилу панҷ, ки бо оятҳои сӣ то сию шаш тасвир шудаанд, аз сукути папагарӣ оғоз меёбанд ва бо сукути папагарӣ анҷом меёбанд. Дар миёни ин таърих, ки аз соли 1798 оғоз шуда, то поёни муҳлати озмоиш идома меёбад, исёни Руми муосир қарор дорад, ки бори дигар қавми Худоро ба қатл мерасонад. Татбиқи ин оятҳо низ мӯҳри «ҳақиқат»-ро дар бар дорад, ва онҳо бо якдигар мувофиқ меоянд, то ду шохидро фароҳам оваранд, ки «ҳақиқат»-ро собит месозанд; ва ҳар ду хатт Румро тасвир мекунанд, ки он рамзест, ки «рӯёро устувор хоҳад гардонд».

Ва дар он замонҳо бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархоҳанд хест; ҷамчунин зӯроварони қавми ту бармехезанд, то рӯёро барқарор созанд; аммо онҳо фурӯ хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Падидаи нубувватие, ки Дониёл дар боби ёздаҳ ба қор мебарад, танҳо дар оятҳои сиюм то сию шашум ва сипас дар оятҳои чилум то чилу панҷум истифода нашудааст. Оятҳои чордахум то нуздахум нишон медиҳанд, ки ҷи гуна Руми бутпараст назорати ҷаҳонро ба даст гирифт; сипас оятҳои бистум то бисту чаҳорум муайян месозанд, ки Руми бутпараст бо қавми Худо ҷи гуна муносибат қард; ва аз ояти бисту чаҳорум то ояти сиюм сукути Руми бутпараст баён гардидааст.

Ояти чордахум ибтидои Руми бутпараст аст, ва ояти сиюм анҷоми Руми бутпараст. Дар таърихе, ки дар миёна тасвир шудааст, Руми бутпараст ҷамчун маслукбунандаи Масеҳ муайян мегардад; бинобар ин, исёни миёна ин оятҳоро ҷамчун «ҳақиқат» муайян месозад. Алфа ва Омега имзои Худо дар саросари боби ёздаҳуми китоби Дониёл гузоштааст.

Ояти чил таърихеро дар бар мегирад, ки аз солҳои Роналд Рейган оғоз мешавад ва иттиҳодеро, ки миёни Президенти Иёлоти Муттаҳида ва марди гуноҳ баста шуд, муайян мекунад. Он як давраи мушаххасро ишора менамояд, ки бо бар тахти замин нишонда шудани папагӣ ба анҷом мерасад, чунон ки дар соли 538 буд. Тасодуфӣ нест, ки Кловис, подшоҳи франкҳо, ки Фаронсаи имрӯза аст, рамзи Иёлоти Муттаҳида мебошад. Кловис ба таври пешнигорона Рейганро ифода мекард. Рейган рамзи протестантизм буд, ҷамчунон ки Кловис рамзи бутпарастӣ буд.

Ҷанге, ки дар он Кловис, Подшоҳи франкҳо, ба католикият гаравид, Ҷанги Толбиак буд (ки ҷамчунин бо номи Ҷанги Цюлпих ё Ҷанги Кёльн маъруф аст). Ин ҷанг дар соли 496 рух дод. Кловис дар он вақт бутпараст буд, аммо дар қараёни ҷанг, вақте ки ҷунин менамуд, ки нерӯҳои ӯ дар хатари шикаст қарор доранд, ӯ аз Худои масеҳии ҷамсари католиқаш мадад хост ва назр қард, ки агар пирӯз барояд, ба масеҳият хоҳад гаравид. Кловис воқеан дар ин ҷанг пирӯз шуд, ва дар натиҷа, ӯ ва қисми назарраси ҷанговарони франкии ӯ ба католикият гаравиданд, ки ин рӯйдоди муҳимме дар масеҳишавии франкҳо гардид.

Роналд Рейган, ки худро протестант мешуморид, изҳор дошт, ки ангезаи ӯ барои ташкил додани иттиҳоди махфӣ бо папаи Рум ин буд, ки вай мӯътақид гардида буд, ки Иттиҳоди Шӯравӣ зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас аст. Дар муборизаи Рейган бар зидди Иттиҳоди Шӯравии собиқ, бидуни он ки саргардони худро дар бораи он ки зиддимасеҳ кист дарк кунад, ӯ бо зиддимасеҳ ҷампаймон шуд.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом саргардон мешаванд ва маънои зиддимасеҳро дарнамеёбанд, бешубҳа худро ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузошт». Kress Collection, 105.

Иёлоти Муттаҳида рамзи нубуввати дугона аст, чунонки онро ду шоҳи ҳайвони заминӣ намояндагӣ мекунанд. Фаронса низ рамзи нубуввати дугона аст, чунонки онро Садӯм ва Миср дар боби ёздаҳуми Ваҳй намояндагӣ мекунанд. Фаронса фарзанди нахустини папагӣ

аст, ва Рейган, ки намояндаи Иёлотӣ Муттаҳида буд, дар айёми охир аввалини он даҳ подшоҳӣ боби ҳабдаҳуми Ваҳӣ буд, ки бо ғоҳишаи Сур, ки аз соли 1798 ба ин сӯ фаромӯш шуда буд, зино кард. Вай дар замони охир, дар соли 1798, фаромӯш шуда буд, вале дар замони охир, дар соли 1989, ба ёд оварда шуд.

Кловис, роҳбари Фаронса, оғози як давраи замонро нишон дод, ки ба он анҷомид, ки папагӣ дар соли 538 бар тахт нишонда шуд, ва он гоҳ папагӣ дар Шӯрои Орлеан қонуни якшанберо қабул кард. Рейган, роҳбари Иёлотӣ Муттаҳида, оғози як давраи замонро нишон дод, ки ба он мебарад, ки папагӣ бори дигар бар тахти замин дар қонуни якшанбеи наздикулвукӯъ нишонда шавад.

Фаронса он қудрате аст, ки дар соли 538 папопарастиро бар тахт нишонд; ва Фаронса, ба воситаи генерал Бертӣи Наполеон, дар соли 1798 папопарастиро аз тахт ғуруд овард. Иёлотӣ Муттаҳида дар рӯзҳои охир папопарастиро бар тахт менишонад, ва чун шоҳӣ пешсафӣ даҳ подшоҳ, Иёлотӣ Муттаҳида дар ниҳоят «ӯро вайрону бараҳна хоҳад кард, ва ғӯшти ӯро хоҳад хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳад сӯзонд».

Ояти чиҳил таърихи ояти сию якро дар бар мегирад ва муайян месозад, ки кори боз бар тахти замин нишонидани папагарӣ бо давраи замоне муаррифӣ шудааст, ки бо Роналд Рейган оғоз ёфта, бо президенти ниҳоии Иёлотӣ Муттаҳида анҷом меёбад. Он президенти ниҳой бо Рейган ҳамчун намуна пешакӣ ифода хоҳад ёфт, зеро Исо ҳамеша интиҳоро ба василаи ибтидо тасвир мекунад.

Дар оятҳои аввали боби ёздаҳуми Дониёл он таърихи нубувватӣ баён шудааст (ояти ду), ва мо дар он ҷо таърихеро меёбем, ки пеш аз таърихи подшоҳии Юнон воқеъ гардидааст. Юнон рамзи Созмони Милали Муттаҳид ва ҳукумати якҷаҳонии даҳ подшоҳӣ Ваҳӣ ҳабдаҳ аст. Ояти сеюми Дониёл ёздаҳ Искандари Мақдуниро муаррифӣ мекунад, ва ояти ду таърихеро ифода менамояд, ки пеш аз ҳукумати якҷаҳонӣ дар рӯзҳои охир воқеъ мешавад.

Дар ояти якум, Ҷабраил фақат ишора мекунад, ки ӯ Дарёюшро дар оғози подшоҳии Модию Форс қувват баҳшида буд, вале Ҷабраил дар боби даҳум назди Дониёл омада буд, ҳангоме ки Қуруш Форсӣ — на Дарёюши Модӣ — он вақт ҳукмронӣ мекард. Пас аз он ки подшоҳиро равшанона ҳамчун як подшоҳии дугонаи пешгӯёнаи Модию Форс ба ҳам пайваст (чунон ки Фаронса ва Иёлотӣ Муттаҳида низ ҳастанд), Ҷабраил сипас таърихеро муаррифӣ мекунад, ки пеш аз подшоҳии ҷаҳонии Искандари Бузург меояд.

Ва алҳол ман ба ту ростиро нишон хоҳам дод. Инак, ҳанӯз се подшоҳ дар Форс бармехезанд; ва чорумин аз ҳамаи онҳо бағоят сарватмандтар хоҳад буд; ва ӯ бо қуввати худ ба василаи сарвати худ ҳамаро бар зидди мамлақати Юнон хоҳад барангехт. Дониёл 11:2.

Алфа ва Омега ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он нишон медиҳад, ва ояти дуюм ба таърихе ишора мекунад, ки пеш аз ҷорӣ шудани ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ меояд, чунон ки он ба воситаи подшоҳии Юнони Искандари Мақдунӣ намояндагӣ шудааст. Ояти дуюм сатри нубувватест дар бораи Иёлотӣ Муттаҳида, ки ҳамчун қудрати дӯшоҳаи айёми охир, тавре ки

ба воситаи қудрати дугонаи модииён ва форсииён ва ҳамчунин аз ҷониби Фаронса намунаи гардидааст. Ин оят подшоҳонро муайян мекунад, ки бояд дар айёми охир намунаи президентҳои Иёлоти Муттаҳида бошанд, онҳое ки пеш аз ҳукумати сегонаи ягонаи ҷаҳонии аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб бармехезанд. Кловис бо Рейган мувофиқат мекард ҳамчун нахустин президент дар оғози он таърихе, ки ба бознишондани зиддимасеҳ бар тахт мебарад.

Аз замони Куруш, дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, се подшоҳ меомаданд ва пас аз онҳо подшоҳи чоруме, ки аз ҳамаи онҳо бисёр сарватмандтар буд. Дорёш нахустин подшоҳи империяи Модо-Форс буд, ва Куруш, ки ҳангоми гирифтани ин таърих аз Ҷабраил Дониёл дар айёми подшоҳии ӯ мезист, подшоҳи дуюм буд. Пас аз Куруш чор подшоҳ меомаданд; бинобар ин, подшоҳи чоруми аз подшоҳони пасоянда подшоҳи шашум мешуд.

Подшоҳи шашум бойтарин подшоҳ мебуд, ва президенти сарватманд (подшоҳ) ҳамаро бар зидди салтанати Юнон ба шӯр меовард. Президентон аз замони Рейган инҳо буданд: Буши аввал, Клинтон, Буши дуюм, Обама; пас, подшоҳи шашум ва бойтарин Трамп мебуд. Он подшоҳ (президент) салтанати Юнонро (глобалистҳо) «ба шӯр меовард». Таърифи ибораи ибрии «ба шӯр овардан» бисёр пурмаъност.

Вожаи ибронӣ, ки дар он оят ба таври «бедор кардан» тарҷума шудааст, решаи аслии дорад ва маънояш «бедор сохтан» ё «аз хоб ҳезондан» мебошад. Дар таърихе, ки тавассути ҳокими чорум баъд аз Куруш рамзи нишон дода шудааст, раисичумхуре, ки аз ҳар раисичумхури дигар бисёр сарватмандтар мебуд, бархоста мешуд ва ба воситаи қуввати тавоноии худ зидди Юнон як «бедоршавӣ» ба амал меовард. Юнон, ки рамзи глобализм, прогрессивизм ва «воукизм» аст, ба маркази таваҷҷуҳи таърихи шашумин, сарватмандтарин раисичумхур оварда мешуд. Ӯ тамоми қаламрави сайёраи заминро нисбат ба ҷанҷоли «воукизми» прогрессивӣ ва ҳукмронии ҷаҳонӣ бедор месохт.

Бедоршавӣ нисбат ба ҳаракати пешрави «воукизм», ки дар давраи раёсати сарватмандтарин президент ба вучуд оварда мешавад, бо шоҳи ҷумҳурихоҳон, маҳз дар ҳамон замоне ба амал меояд, ки бедоршавии даҳ бокира дар шоҳи протестанти рух медиҳад.

Мо омӯзиши худро оид ба Дониёл, боби ёздаҳ, ояти чиҳил, дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Бо вучуди коҳиши густурдаи имон ва парҳезгорӣ, дар ин калисоҳо пайравони ҳақиқии Масеҳ ҳастанд. Пеш аз боздиди ниҳони доварҳои Худо бар замин, дар миёни қавми Худованд чунин эҳёи парҳезгории ибтидоӣ ба вучуд хоҳад омад, ки аз замони расулон то имрӯз дида нашудааст. Рӯҳ ва қудрати Худо бар фарзандони Ӯ рехта хоҳад шуд. Дар он вақт бисёре аз он калисоҳо, ки дар онҳо муҳаббати ин ҷаҳон ҷойи муҳаббат ба Худо ва Каломии Ӯро гирифтааст, худро ҷудо хоҳанд кард. Бисёр касон, ҳам аз миёни хизматгузoron ва ҳам аз миёни мардум, он ҳақоқиқи бузургеро, ки Худо фармудааст дар ин замон эълон шаванд, то қавмеро барои омадани дуюми Худованд омода созанд, бо хурсандӣ хоҳанд пазируфт. Душмани ҷонҳо мебошад ин корро монё шавад; ва пеш аз он ки вақти чунин ҳаракат фаро расад, ӯ кӯшиш хоҳад кард, ки бо ворид кардани як

сохтакорӣ онро пешгирӣ намояд. Дар он калисоҳо, ки ӯ метавонад онҳоро зерӣ қудрати фиребандаи худ оварад, вай чунин вонамуд хоҳад кард, ки баракати махсуси Худо рехта шудааст; он чи зоҳир хоҳад шуд, ба назар ҳамчун шавқи бузурги динӣ пиндошта хоҳад шуд. Тӯдаҳои бисёр аз он ба вачд хоҳанд омад, ки Худо барои онҳо ба таври аҷиб амал мекунад, ҳол он ки он амал кори рӯҳи дигар аст. Зеро ниқоби диндорӣ, Шайтон хоҳад кӯшид нуфузи худро бар ҷаҳони масеҳӣ густариш диҳад». «Муборизаи Бузург», 464.